Dosarul nr. 3-79/25 2-25151710-32-3-28102025-1

HOTĂRÂRE
În numele Legii
(*Hotărârea motivată a fost redactată integral la data de 13 mai 2026, ca urmare a cererii privind întocmirea hotărârii integrale, înaintată de avocatul Sarsman Grigore, în interesele reclamantului, la 11 martie 2026, cât și cererea de apel, înaintată de reclamantul Osoioanu Sergiu, la 26 martie 2026*)

24 februarie 2026 orașul Hîncești

Judecătoria Hîncești, sediul central, Republica Moldova
Instanța de judecată compusă din:
Președintele ședinței,
Judecător specializat pentru examinarea
acțiunilor în contencios administrativ Maria Ganganu
Grefier Chira Cristina

În lipsa:
Reclamantului *Osoianu Sergiu*
Pârât *Judecătoriei Strășeni, sediul Central*

examinând în ședință de judecată publică, în procedură contenciosului administrativ, cauza civilă intentată la cererea înaintată de *Osoianu Sergiu împotriva Judecătoriei Strășeni, sediul Central, cu privire la obligarea pârâtului la emiterea actului administrativ individual favorabil*.

C O N S T A T Ă:

ÎN FAPT:

1. La 29 august 2025, Osoianu Sergiu a sesizat Judecătoria Strășeni, sediul Central, cu o cerere de chemare în judecată către Judecătoria Strășeni, sediul Central, cu privire la obligarea pârâtului la emiterea actului administrativ individual favorabil privind recalcularea sumelor indemnizației pentru anii de activitate în calitate de judecător cu restituirea sumelor cu titlu de contribuții de asigurări sociale de stat în cuantum de 29 % și a sumei cu titlu de primă de asigurare obligatorie de asistență medicală în cuantum de 9 % reținute ilegal din indemnizația de concediere.
2. Prin încheierea Judecătoriei Strășeni, sediul Central, nr. 3-92/25 din 03 septembrie 2025, s-a dispus: „se transmite acțiunea de contencios administrativ înaintată de Sergiu Osoianu către Judecătoria Strășeni privind anularea actului administrativ defavorabil – Curții de Apel Centru, pentru soluționarea posibilității strămutării cauzei într-o altă instanță de judecată”.
3. Astfel, la data de 22 septembrie 2025, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru prin încheierea nr. 24r-285/25 a dispus „a admite demersul privind strămutarea cauzei de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată înaintată de Osoianu Sergiu către Judecătoria Strășeni, cu privire la anularea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil. Cauza în contencios administrativ la cererea de chemare în judecată înaintată de Osoianu Sergiu către Judecătoria Strășeni, cu privire

la anularea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, fiind strămutată la Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni”.
4. Prin urmare, potrivit fișei de repartizare a dosarului, cauza civilă nominalizată a fost repartizată în procedura judecătorului din cadrul Judecătoriei Hîncești, sediul Central, specializat în material contenciosului administrativ Ganganu Maria la data de 28 octombrie 2025.
5. Potrivit încheierii judecătorului din 26 decembrie 2025, s-a dispus constatarea realizării pregătirii pentru dezbaterile judiciare, cu fixarea ședinței pe marginea dezbaterilor judiciare pentru data de 10 februarie 2026, ora 09:00.
6. În motivarea acțiunii înaintate, a indicat reclamantul că prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii (*în continuare CSM*), nr. 272/23, din 03 iunie 2025, a fost acceptată cererea de demisie al acestuia în calitate de judecător în cadrul Judecătoriei Strășeni, cu eliberarea din funcția de judecător, din 03 iunie 2025, cu achitarea tuturor plăților prevăzute de lege.
7. Ulterior, prin Hotărârea CSM nr.315/25, din 17 iunie 2025, a fost admis demersul vicepreședintei interimare a Judecătoriei Strășeni, cu privire la alocarea mijloacelor financiare suplimentare în bugetul Judecătoriei, în sumă de 331 336,43 lei în vederea achitării indemnizației unice de concediere a reclamantului pentru perioada de activitate de 16 ani în calitate de judecător.
8. Astfel, la 30 iulie 2025, reclamantului i-a fost achitat de către Judecătoria Strășeni, suma indemnizației unice de concediere, pentru anii de activitate în mărime de 331 366,43 lei, cu reținerea din această sumă a impozitului pe venit în cuantum de 12%, a primei de asigurare obligatorie de asistență medicală în cuantum de 9%, precum și a contribuțiilor de asigurare socială de stat în cuantum de 29%, ce în total, constituie suma de 125 662,38 lei.
9. Urmare a acestui fapt, indică reclamantul că la 25 august 2025 a depus cerere prealabilă la Judecătoria Strășeni, sediul Central, având ca obiect, obligarea Judecătoriei Strășeni, sediul Central de a emite un act administrativ individual favorabil privind recalcularea și restituirea sumelor reținerilor, cu titlu repetat a primei de asigurare medicală obligatorie și cu titlu de contribuții de asigurare sociale din indemnizația unică de concediere a judecătorului cât și încasarea sumelor cu titlu de penalitate pentru reținerea achitării indemnizației de eliberarea din funcție.
10. Menționează reclamantul că Judecătoria Strășeni, din salariul lunar al acestuia, activând ca judecător pentru o perioadă de 16 ani și 10 luni, a reținut lunar prima de asigurare medicală obligatorie și cea a contribuțiilor de asigurare socială de stat pe tot parcursul activității sale.
11. Consideră reclamantul că respingerea cererii prealabile din 25 august 2023, prin emiterea actului administrativ individual defavorabil, denotă ilegalitatea acestuia și din perspectiva faptului că nu este motivat conform cerințelor solicitate, conținând date eronate.
12. În final, a solicitat reclamantul prin acțiunea înaintată:

- Anularea actului emis de Judecătoria Strășeni, la 26 august 2025 și să emită un act administrativ individual favorabil privind recalcularea sumelor indemnizației pentru anii de activitate în calitate de judecător, cu restituirea sumelor primei de asigurare medicală în sumă de 23 118,59 și plăților contribuțiilor asigurărilor sociale de stat în sumă de 74 493,23 lei, în total suma de 97 661,82 lei, reținute ilegal din indemnizația de concediere;
- Examinarea cererii în lipsa sa.

13. La 24 noiembrie 2025, prin intermediul poștei electronice a instanței, din partea pârâtului, Judecătoria Strășeni, a parvenit o cerere de examinare a cauzei în lipsă și referința pe marginea acțiunii în contencios administrativ înaintată.

14. În motivarea referinței înaintate, pârâtul a indicat că consideră cererea de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată și care urmează să fie respinsă, or indică acesta că judecătorului demisionat sau pensionat i se plătește o indemnizație unică de concediere egală cu 50% din produsul înmulțirii salariului său mediu lunar la numărul de ani compleți lucrați în funcția de judecător.
15. Respectiv, în baza ordinului emis, nr. 168-P, din 25 iunie 2025, a fost calculată indemnizația unică pentru 16 ani de activitate în mărime de 256 873,2 lei, cu reținerile de rigoare, pe cardul reclamantului fiind transferată suma în mărime de 205 704,05 lei, or consideră pârâtul, că indemnizația unică de concediere constituie o sursă de venit impozabilă, potrivit Codului fiscal și Legii nr.1593, din 26 decembrie 2002, cu privire la mărimea, modul și termenele de achitare a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală.
16. Prin urmare, consideră pârâtul că reținerea primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală din indemnizația acordată, a fost efectuată în mod legal.
17. În ce privește contribuțiile de asigurări sociale de stat obligatorii, indică pârâtul că indemnizația unică de concediere reprezintă un venit de natură salarială, fiind acordat ca urmare a încetării raporturilor de muncă cu statul, este raportat direct la salariul mediu lunar, prevăzut în legislația cu caracter special și se achită de la bugetul de stat.
18. În consecință, a solicitat pârâtul respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată înaintată.

LEGISLAȚIE RELEVANTĂ:

Admisibilitatea:

19. În sensul art. 20 şi art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acţiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice a unui drept legitim sau a unei libertăţi stabilită prin lege. Cu privire la acţiunea în contencios administrativ decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.
20. Potrivit art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.
21. Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente. Instanţa menţionează că la art. 17 se dă noţiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noţiunea "revendică încălcarea” din dispoziţiile normelor art. 189 şi art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual şi se referă la dreptul reclamantului de a înainta acţiunea în contencios administrativ.
22. În conformitate cu art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.
23. Potrivit prevederilor art. 207 alin.(1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sânt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.
24. Alin. (2), stabilește că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu

același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sânt întrunite condițiile prevăzute la art. 208; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Fond:

25. Potrivit prevederilor art. 5 Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.
26. Conform art. 7 Cod administrativ, autoritate publică se consideră orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public.
27. Art.8 Cod administrativ, stabilește că regimul de putere publică reprezintă ansamblul competențelor prevăzute de lege în vederea realizării sarcinilor autorităților publice, care le conferă posibilitatea de a se impune cu forță juridică obligatorie în raporturile lor cu persoane fizice sau juridice.
28. Subsecvent, art. 10 Cod administrativ, stipulează că actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.
29. Nu în ultimul rând, potrivit art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.
30. Astfel, în conformitate cu art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.
31. Art. 30 alin.(2) Cod administrativ stabilește că autoritățile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situațiile juridice definitive sau drepturile dobândite, decât în situații în care, în condițiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.
32. Prin prisma art. 189 alin.(1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.
33. În același sens, potrivit prevederilor art. 206 alin.(1) Cod administrativ, stabilește că o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic

ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).
34. În conformitate cu art. 218 Cod administrativ, examinarea și soluționarea în fond a acțiunii în contencios administrativ are loc conform prevederilor Codului de procedură civilă, cu următoarele excepții: a) examinarea și soluționarea acțiunii în contencios administrativ are loc în ședință publică, iar în cazuri de excepție stabilite de lege – în ședință închisă. Participanții la proces se citează; în citație se comunică locul, data și ora ședinței. Dacă participanții la proces convin de comun acord, examinarea și soluționarea acțiunii în contencios administrativ are loc în procedură scrisă; b) instanța de judecată acceptă probele prezentate după termenul stabilit în faza de pregătire pentru examinarea în fond a acțiunii în contencios administrativ, numai dacă participanții la proces justifică și probează imposibilitatea prezentării probelor în termenul stabilit de instanță; c) participanții la proces care s-au prezentat cel puțin o dată în ședința de judecată pe parcursul examinării acțiunii în contencios administrativ sau au efectuat acte de procedură în contextul examinării acțiunii în contencios administrativ nu pot invoca lipsa citației pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară; d) neprezentarea la ședința de judecată, fără motive temeinic justificate, a participanților și/sau a reprezentanților lor nu împiedică soluționarea acțiunii în contenciosul administrativ.
35. Prevederile art. 219 alin.(1) Cod administrativ, stipulează că instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.
36. Art. 224 alin.(1), prevede că examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sânt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul; f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).
37. Potrivit art. 12 pct. 4) din Codul fiscal, venitul impozabil reprezintă venitul brut obținut de contribuabil din toate sursele într-o anumită perioadă fiscală, inclusiv facilitățile acordate de angajator, cu excepția deducerilor și scutirilor prevăzute expres de lege.
38. Potrivit art. 18 lit. c) din Codul fiscal, în componența venitului brut se includ toate plățile pentru munca prestată și serviciile prestate, inclusiv plățile salariale, facilitățile acordate de angajator, onorariile, comisioanele, primele și alte retribuții de natură similară. Litera o) a articolului stabilește în componența venitului brut și alte venituri care nu au fost specificate la literele menţionate şi care nu sânt neimpozabile conform legislaţiei fiscale.

39. Potrivit art. 4 alin. (10 și (2) a Legii nr: 489 din 08.07.199 cu privire la sistemul public de asigurări sociale „ În sistemul public, sânt asigurate obligatoriu, prin efectul, legii: persoana care desfăşoară activitate pe bază de contract individual de muncă și persoana care desfăşoară activitate în funcţie electivă sau este numită la nivelul autorităţii executive, legislative sau judecătoreşti, pe durata mandatului, ale cărei drepturi şi obligaţii sânt asimilate, în condiţiile prezentei legi, cu cele ale persoanei prevăzute la pct. l);"
40. Potrivit art. 20 alin. (1) al Legii evocate supra „ Calculul şi plata contribuţiei de asigurări sociale se fac lunar de către angajator"
41. Potrivit art. 23 alin. (1) și (2) al Legii nr: 489/199 „ Tipurile de drepturi și de venituri aferent cărora nu se calculează contribuții de asigurări sociale de stat obligatorii sânt prezentate în anexa nr. 3 la prezenta lege. (2) Sumele exceptate de la plata contribuţiei de asigurări sociale nu se iau în considerare la stabilirea cuantumului prestaţiilor de asigurări sociale.
42. Potrivit art. 4 al Legii nr: 1593/2002 cu privire la mărimea, modul și termenele de achitare a primelor de asigurări obligatorii de asistență medicală „ Categoriile de plătitori ai primelor de asigurare obligatorie de asistenţă medicală în formă de contribuţie procentuală la salariu şi la alte recompense se stabilesc în anexa nr.1." astfel potrivit acestei anexe, pct. 2 lit. a) stabileşte „ Angajaţii, inclusiv:a) persoanele care deţin funcţii elective ori care activează în organizaţii sindicale sau patronale, în autorităţi executive, legislative sau de drept"
43. Potrivit art. 6 al Legii 1593/2002 „ Primele de asigurare obligatorie de asistenţă medicală pentru categoriile de plătitori prevăzute la anexa nr.1 se calculează în funcţie de contribuţia procentuală la salariu şi la alte recompense, până la deducerea (reţinerea) impozitelor şi altor plăţi obligatorii stabilite de legislaţie."
44. În sensul art. 3 al Legii nr: 1593/2002 „ În sensul prezentei legi, se definesc următoarele noţiuni alte recompense – orice altă sumă decât salariul, plătită de angajator în folosul angajatului său, precum şi alte drepturi şi venituri plătite persoanelor fizice, cu excepţia drepturilor şi veniturilor, prevăzute la art.20, 89, 90, 901 din Codul fiscal, la care nu se calculează prime de asigurare obligatorie de asistenţă medicală"
45. Potrivit art. 26 alin. (3) al Legii nr: 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului „ Judecătorului care a plecat onorabil din sistem i se plăteşte o indemnizaţie unică de concediere egală cu 50% din produsul înmulţirii salariului său mediu lunar la numărul de ani complet lucraţi în funcţia de judecător. Totodată, în calculul indemnizaţiei unice de concediere pentru judecătorul demisionat şi reîntors în funcţie se ia timpul activităţii în funcţia de judecător de la data încetării ultimei demisii"

MOTIVAREA INSTANȚEI:

Referitor la admisibilitate:

46. Analizând cererea de chemare în judecată prin prisma dispozițiilor art. 207 alin. (2) lit. a) – c) Cod administrativ, instanța reține că nu sunt incidente motivele referitoare la autoritatea de lucru judecat sau existența unei încheieri anterioare de încetare a procesului în privința unui litigiu identic. Din materialele anexate dosarului nu rezultă existența unei hotărâri judecătorești definitive între aceleași părți, având același obiect și aceleași temeiuri juridice, după cum nu se atestă că pe rolul altei instanțe s-ar afla o cauză identică pendinte. În egală măsură, nu există dovezi că reclamantul ar fi renunțat anterior la acțiune ori că litigiul ar fi fost soluționat prin

tranzacție judiciară, astfel încât aceste impedimente procesuale nu pot constitui temei pentru declararea inadmisibilității.
47. Cu referire la dispozițiile art. 207 alin. (2) lit. d) și lit. f) Cod administrativ, instanța urmează să examineze dacă acțiunea a fost introdusă în termenul legal și dacă erau incidente obligațiile privind procedura prealabilă. În acest sens, art. 208 alin. (1) Cod administrativ stabilește regula generală potrivit căreia, anterior sesizării instanței de contencios administrativ, persoana interesată trebuie să respecte procedura prealabilă, cu excepțiile expres prevăzute de lege. Totodată, legiuitorul a instituit și derogări de la această regulă, tocmai pentru a evita formalismul excesiv în situațiile în care procedura administrativă anterioară nu mai prezintă utilitate practică ori este exclusă expres prin lege.
48. În acest sens, instanța subliniază că normele ce reglementează termenele procedurale și obligația formulării cererii prealabile trebuie interpretate prin prisma principiului securității raporturilor juridice, dar și a principiului efectivității dreptului de acces la o instanță. Or, simpla existență a unui act administrativ emis de autoritate nu este suficientă pentru a considera că termenul procedural a început să curgă, în lipsa dovezii comunicării efective a acestuia către persoana vizată. Exigența comunicării actului administrativ constituie o garanție fundamentală a dreptului la apărare și a posibilității reale a persoanei de a-și valorifica drepturile procesuale într-un termen previzibil și rezonabil.
49. Analizând materialele dosarului, instanța constată că ordinul nr. 168-P din 25 iunie 2025, prin care s-a dispus achitarea indemnizației unice și a altor drepturi salariale reclamantului Sergiu Osoianu, nu este însoțit de vreo dovadă certă privind comunicarea acestuia către reclamant la o anumită dată. În același mod, nici informația ce atestă fișa personală privind detalierile salariale aferente lunii iulie 2025 nu conține mențiuni ori confirmări care să permită stabilirea momentului concret în care reclamantul a luat cunoștință de cuantumul exact al sumelor calculate și de reținerile operate.
50. Or, în lipsa unei asemenea dovezi, instanța nu poate prezuma în detrimentul reclamantului că acesta ar fi cunoscut conținutul actelor chiar de la data emiterii lor. O atare interpretare ar echivala cu transferarea asupra persoanei a consecințelor negative generate de neexecutarea obligației autorității publice de a comunica în mod corespunzător actele administrative individuale emise. În materie de contencios administrativ, sarcina demonstrării comunicării actului revine autorității emitente, iar orice dubiu cu privire la momentul luării la cunoștință urmează a fi interpretat în favoarea exercitării efective a dreptului de acces la justiție.
51. Instanța observă că momentul la care reclamantul a luat cunoștință în mod efectiv despre consecințele actului administrativ îl constituie data transferului sumei bănești în contul său, respectiv 30 iulie 2025. Anume la acel moment reclamantul a putut constata cuantumul concret al indemnizației acordate, precum și reținerile efectuate din suma calculată inițial, circumstanță care a determinat dezacordul acestuia cu modalitatea de calcul aplicată de autoritate.
52. În continuare, instanța reține că reclamantul nu a manifestat pasivitate procesuală, ci dimpotrivă, a acționat într-un termen rezonabil și cu diligența necesară pentru apărarea drepturilor sale. Astfel, la data de 25 august 2025, acesta a formulat și înregistrat cererea prealabilă adresată pârâtului, solicitând recalcularea sumelor și emiterea unui act administrativ individual favorabil. Cererea respectivă a fost depusă în interiorul termenului prevăzut de art. 165 Cod administrativ, calculat din momentul în care reclamantul a cunoscut efectiv pretinsa vătămare a dreptului său patrimonial.
53. De asemenea, instanța constată că autoritatea pârâtă a examinat cererea prealabilă și, prin răspunsul din 26 august 2025, a respins solicitările reclamantului privind recalcularea

indemnizației. Or, examinarea pe fond a cererii prealabile de către autoritate confirmă, inclusiv din perspectiva conduitei procesuale a pârâtului, faptul că procedura administrativă prealabilă a fost valabil exercitată și parcursă de reclamant.
54. Totodată, instanța reține că la dosarul administrativ nu există confirmarea comunicării răspunsului autorității către reclamant la o anumită dată. Cu toate acestea, chiar și pornind de la premisa că reclamantul ar fi luat cunoștință despre refuz chiar la data emiterii răspunsului, respectiv la 26 august 2025, acțiunea în contencios administrativ depusă la 29 august 2025 apare în mod evident ca fiind formulată în interiorul termenului legal prevăzut de art. 209 alin. (1) Cod administrativ.
55. Instanța consideră necesar să sublinieze că interpretarea normelor procedurale nu poate conduce la instituirea unor obstacole excesive și disproporționate în calea exercitării dreptului la acțiune. Dimpotrivă, normele privind termenele și procedura prealabilă trebuie aplicate într-o manieră care să asigure un just echilibru între necesitatea respectării disciplinei procedurale și garantarea efectivă a accesului la instanță. În prezenta cauză, conduita reclamantului demonstrează în mod clar intenția acestuia de a utiliza mecanismele administrative și judiciare prevăzute de lege într-o manieră diligentă și conformă exigențelor legale.
56. Prin urmare, având în vedere că reclamantul a formulat cererea prealabilă în termenul prevăzut de lege, că aceasta a fost examinată de autoritatea publică competentă, precum și că acțiunea în contencios administrativ a fost depusă într-un termen legal calculat de la data refuzului autorității, instanța constată că sunt întrunite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de Codul administrativ sub aspectul respectării procedurii prealabile și al exercitării acțiunii în termen legal. Din aceste considerente, nu există temei pentru respingerea acțiunii ca inadmisibilă în baza art. 207 alin. (2) lit. d) și lit. f) Cod administrativ.
57. Cu referire la temeiul de inadmisibilitate prevăzut de art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, instanța reține că această normă legală vizează situațiile în care reclamantul nu justifică existența unui drept vătămat ori a unui interes legitim care să poată fi supus protecției judiciare în procedura contenciosului administrativ. Or, una dintre condițiile esențiale pentru exercitarea acțiunii în contencios administrativ constă în demonstrarea faptului că actul administrativ, refuzul autorității publice sau conduita administrativă contestată afectează în mod direct sfera drepturilor sau intereselor legitime ale persoanei care se adresează instanței.
58. Instanța relevă că noțiunea de „drept vătămat” urmează a fi interpretată într-o accepțiune largă, compatibilă cu finalitatea contenciosului administrativ, care reprezintă un mecanism juridic destinat protecției efective a persoanei împotriva eventualelor ingerințe nelegale ale autorităților publice. Totodată, interesul legitim nu presupune existența unui drept deja recunoscut în mod definitiv, fiind suficient ca persoana să invoce, în mod plauzibil și argumentat, existența unei atingeri aduse unei situații juridice individuale protejate de lege. Astfel, pentru a justifica admisibilitatea acțiunii, reclamantul nu este obligat să demonstreze încă de la etapa examinării admisibilității temeinicia absolută a pretențiilor formulate, ci doar *existența unei aparențe rezonabile a vătămării unui drept sau interes legitim*.
59. Raportând aceste considerente la circumstanțele concrete ale cauzei, instanța constată că obiectul acțiunii deduse judecății îl constituie nemijlocit drepturile salariale și garanțiile patrimoniale pretinse de reclamant în legătură cu calcularea și achitarea indemnizației unice aferente activității desfășurate în calitate de judecător. Reclamantul susține că autoritatea publică a efectuat în mod eronat calculul indemnizației și al reținerilor aplicate, circumstanță care ar fi determinat diminuarea nejustificată a cuantumului bănesc ce i s-ar fi cuvenit potrivit legii.

60. Prin urmare, pretențiile formulate de reclamant nu au un caracter abstract, ipotetic sau pur teoretic, ci vizează în mod direct patrimoniul acestuia și drepturile salariale individuale recunoscute de cadrul normativ aplicabil. Drepturile salariale, inclusiv indemnizațiile și alte plăți aferente raporturilor de serviciu, constituie drepturi patrimoniale protejate de lege, iar orice pretinsă diminuare nejustificată a acestora este susceptibilă de a genera o vătămare directă a intereselor persoanei vizate.
61. În speță, reclamantul a indicat în mod suficient și coerent circumstanțele din care rezultă pretinsa afectare a drepturilor sale salariale, a individualizat actele și conduitele administrative pe care le consideră vătămătoare și a explicat în ce mod acestea i-ar fi diminuat drepturile patrimoniale. Astfel, instanța constată că reclamantul justifică un interes legitim procesual în promovarea prezentei acțiuni, iar dreptul pretins vătămat este unul concret, personal și susceptibil de apărare pe calea contenciosului administrativ.
62. Prin urmare, instanța reține că în cauză nu sunt incidente prevederile art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, întrucât reclamantul justifică existența unui drept pretins vătămat și a unui interes legitim derivat din pretinsa afectare a garanțiilor sale salariale și patrimoniale, motiv pentru care acțiunea nu poate fi respinsă ca inadmisibilă din această perspectivă.
63. Referitor la temeiul de inadmisibilitate prevăzut de art. 207 alin. (2) lit. h) Cod administrativ, instanța subliniază că reglementarea unor condiții de formă pentru exercitarea acțiunii în contencios administrativ urmărește asigurarea unei bune administrări a justiției și crearea cadrului procesual necesar examinării eficiente a litigiului. Cerințele referitoare la identificarea părților, indicarea obiectului acțiunii, motivarea în fapt și în drept a pretențiilor, anexarea înscrisurilor relevante ori formularea clară a solicitărilor adresate instanței au rolul de a permite delimitarea precisă a raportului juridic litigios și garantarea dreptului la apărare al participanților la proces.
64. Totuși, instanța reține că sancțiunea inadmisibilității prevăzută de art. 207 alin. (2) lit. h) Cod administrativ are un caracter excepțional și poate interveni doar în măsura în care neajunsurile cererii sunt de natură să împiedice examinarea cauzei, iar reclamantul, după acordarea posibilității efective de remediere, omite să se conformeze indicațiilor instanței în termenul acordat. Prin urmare, inadmisibilitatea nu poate fi aplicată automat sau formalist, ci exclusiv atunci când neregularitățile cererii persistă și afectează în mod real posibilitatea desfășurării procesului judiciar în condiții legale.
65. În cauza dedusă judecății, instanța constată că cererea de chemare în judecată înaintată de reclamant întrunește elementele esențiale prevăzute de dispozițiile art. 211 și art. 212 Cod administrativ. Astfel, reclamantul a indicat în mod clar instanța competentă, datele de identificare ale participanților la proces, obiectul acțiunii, circumstanțele de fapt pe care își întemeiază pretențiile, normele juridice considerate aplicabile, precum și solicitările concrete adresate instanței de judecată.
66. În acest context, instanța apreciază că cererea formulată de reclamant oferă suficiente elemente pentru determinarea cadrului procesual, identificarea pretențiilor deduse judecății și examinarea efectivă a litigiului în fond. Astfel, nu se constată existența unor deficiențe care să atragă incidența art. 207 alin. (2) lit. h) Cod administrativ și, respectiv, nu există temeiuri pentru declararea acțiunii ca inadmisibilă din această perspectivă.

Referitor la fondul acțiunii:

67. Instanța, ca urmare a studierii înscrisurilor anexate și a dosarului administrativ, constată că prin Hotărârea CSM nr. 272/23, din 03 iunie 2025, a fost acceptată cererea de demisie a judecătorului Sergiu Osoianu, de la Judecătoria Strășeni sediul Central (f.d.17-19).
68. Urmare a acestui fapt, Judecătoria Strășeni, a înaintat în adresa CSM un demers, referitor la alocarea mijloacelor financiare suplimentare, chestiune ce a fost examinată prin Hotărârea nr.315/25, din 17 iunie 2025, demersul înaintat fiind admis. Potrivit textul hotărârii menționate Consiliul Superior al Magistraturii a constatat faptul că, la data acceptării demisie cet. Osoianu Sergiu, acesta înregistra un stagiu în funcţia de judecător de 16 ani, iar indemnizația unică de care acesta ar urma să beneficieze constituie suma de 331366,43 lei dintre care – indemnizația constituie suma de 256873,20 lei și contribuția de asigurări sociale constituie suma de 74493,23 lei. Prin urmare, demersul vicepreședintelui interimar al Judecătoriei Strășeni Dorina Croitor a fost admis, iar la contul ECO 273200 a Judecătoriei Strășeni au fost dispuse a fi virate totalul sumei de 331366,43 lei. Hotărârea a fost cu drept de contestare către Curtea Supremă de Justiţie în termen de 30 zile, iar indici că aceasta ar fi fost contestată, la materialele cauzei nu se dețin (f.d.20-24).
69. Succesiv, prin Ordinul Vicepreședintei interimare a Judecătoriei Strășeni nr. 168-P, din 25 iunie 2025, s-a luat act de eliberarea reclamantului Sergiu Osoianu, totodată, fiind pusă în sarcina contabilului-șef achitarea drepturilor salariale (f.d.6).
70. Potrivit extrasului transferului salarial, în contul reclamantului Sergiu Osoianu, a fost transferată suma de 205 704,05 lei(f.d.7), iar conform fișei personale pe numele acestuia, s-a reținut din suma total calculată 256 873,20 lei, suma de 51 169,15 lei, 23118,59 cu titlu de asigurarea medicală a angajatului și suma de 28050,56 lei cu titlu de impozit pentru venit din indemnizație (f.d.8).
71. Prin urmare, fiind în dezacord cu reținerile salariale, reclamantul a înaintat o cerere prealabilă la 25 august 2025 (f.d.11-13), prin care a solicitat admiterea cerințelor înaintate, cu recalcularea și restituirea în contul său a sumelor reținute din indemnizația unică de concediere și anume suma cu titlu de contribuții de asigurări sociale de stat în cuantum de 29% și a sumei cu titlu de primă de asigurare obligatorie de asistență medicală în cuantum de 9%, considerate de reclamant ca reținute nejustificat.
72. Prin răspunsul Judecătoriei Strășeni nr.11961, din 26 august 2025, autoritatea pârâtă a concluzionat asupra faptului că reținerile efectuate din indemnizația unică de concediere, au fost realizate în conformitate cu prevederile legale aplicabile și prin urmare nu există temei juridic pentru restituirea sumelor reținute.
73. Așadar, la 29 august 2025, reclamantul Sergiu Osoianu, s-a adresat cu o acțiune în instanța de contencios administrativ, prin care a solicitat:

- Anularea actului emis de Judecătoria Strășeni, la 26 august 2025 și să emită un act administrativ individual favorabil privind recalcularea sumelor indemnizației pentru anii de activitate în calitate de judecător, cu restituirea sumelor primei de asigurare medicală în sumă de 23 118,59 și plăților contribuțiilor asigurărilor sociale de stat în sumă de 74 493,23 lei, în total suma de 97 661,82 lei, reținute ilegal din indemnizația de concediere;
- Examinarea cererii în lipsa sa.

74. Respectiv, poziția autorității pârâte enunțate în referința pe marginea acțiunii înaintate este cea de respingere a acțiunii ca fiind neîntemeiată, or reținerile realizate au fost efectuate legal.
75. Astfel, în cadrul examinării prezentei cauze, instanța constată că tuturor participanților la proces le-au fost comunicate, în condițiile legii, actele de procedură aferente examinării pricinii, fiind respectate exigențele referitoare la înștiințarea legală a părților despre data, ora și locul

ședinței de judecată, precum și despre drepturile procesuale de care beneficiază. Din materialele dosarului rezultă că participanții la proces au recepționat actele expediate de instanță și, în exercitarea drepturilor procesuale garantate de lege, și-au manifestat expres poziția privind examinarea cauzei în lipsa lor. În aceste circumstanțe, instanța reține că lipsa participanților nu constituie un impediment pentru examinarea fondului cauzei, or procedura de citare și înștiințare legală a fost realizată în mod corespunzător, fiind respectate principiile contradictorialității, egalității armelor și dreptului la un proces echitabil.

76. Analizând cererea de chemare în judecată, înscrisurile anexate acesteia, poziția exprimată de părți, precum și normele legale incidente raportate la circumstanțele de fapt constatate, instanța reține că, potrivit art. 12 pct. 4) din Codul fiscal, venitul impozabil reprezintă venitul brut obținut de contribuabil din toate sursele într-o anumită perioadă fiscală, inclusiv facilitățile acordate de angajator, cu excepția deducerilor și scutirilor prevăzute expres de lege. Norma fiscală menționată consacră principiul general al universalității impunerii veniturilor, potrivit căruia toate veniturile realizate de contribuabil sunt supuse regimului fiscal, cu excepția situațiilor expres și limitativ prevăzute de legiuitor drept venituri neimpozabile sau scutite de la anumite contribuții obligatorii.

77. În același sens, conform art. 18 lit. c) din Codul fiscal, în componența venitului brut se includ toate plățile pentru munca prestată și serviciile prestate, inclusiv plățile salariale, facilitățile acordate de angajator, onorariile, comisioanele, primele și alte retribuții de natură similară. Astfel, legiuitorul a instituit o reglementare extensivă a noțiunii de venit, incluzând orice avantaj patrimonial acordat salariatului sau persoanei aflate într-un raport de muncă ori într-un raport asimilat acestuia. Prin urmare, indemnizația unică de concediere, acordată în legătură cu încetarea raporturilor de serviciu, constituie o prestație bănească derivată din raportul juridic existent între persoană și angajator, având natura unui venit susceptibil de a fi inclus în baza de calcul a obligațiilor fiscale și a contribuțiilor obligatorii, în lipsa unei derogări exprese prevăzute de lege.

78. Totodată, instanța observă că art. 20 din Codul fiscal reglementează expres categoriile de venituri considerate neimpozabile. Enumerarea efectuată de legiuitor are un caracter limitativ, iar printre veniturile exceptate de la impozitare nu se regăsește indemnizația unică de concediere. În consecință, interpretarea sistemică și logică a normelor fiscale conduce la concluzia că indemnizația respectivă nu beneficiază de un regim juridic privilegiat care să o exonereze de la aplicarea obligațiilor fiscale și para fiscale prevăzute de legislația în vigoare. Or, în materie fiscală, scutirile și excepțiile sunt de strictă interpretare și aplicare, neputând fi extinse prin analogie în favoarea contribuabilului în lipsa unei prevederi legale exprese. În acest sens, instanța nu va reține argumentul reclamantului referitor la faptul că, categoria indemnizației de concediere prin litera g) a articolului 20 din Codul fiscal a fost exceptată din rândurile veniturilor impozabile. Or, această reglementare a fost abrogată încă prin Legea nr: 71 din 12.04.2015 în vigoare 01.05.2015, și nu își mai găsește reflecție în contextul actualelor reglementări. În materia obligațiilor fiscale și para fiscale, excepțiile și scutirile beneficiază de interpretare strictă, neputând fi prezumate și nici extinse prin analogie. În măsura în care legiuitorul nu a prevăzut expres excluderea indemnizației unice de concediere a judecătorului din baza contribuțiilor obligatorii, instanța nu poate institui, pe cale jurisprudențială, un regim derogatoriu neprevăzut de cadrul normativ aplicabil.

79. Instanța reține, de asemenea, că potrivit prevederilor art.(1) din Legea nr. 1585 din 27 februarie 1998 cu privire la asigurarea obligatorie de asistență medicală, prima de asigurare obligatorie de asistență medicală în formă de contribuție procentuală la salariu și la alte

recompense se stabilește în cuantumul prevăzut de lege pentru categoriile de plătitori indicate în actele normative speciale. Norma legală instituie obligația generală a persoanelor încadrate în câmpul muncii și a altor categorii prevăzute de lege de a participa la constituirea fondurilor asigurării obligatorii de asistență medicală, prin achitarea contribuțiilor aferente veniturilor obținute.
80. Subsecvent, alin. (4) al aceleiași norme stabilește expres cazurile în care Guvernul are calitatea de asigurat pentru anumite categorii de persoane prevăzute exhaustiv de lege. Prin urmare, doar persoanele indicate expres de legiuitor sunt exceptate de la obligația achitării contribuțiilor individuale, pentru acestea contribuția fiind suportată de stat. În toate celelalte situații, obligația de achitare a primei de asigurare obligatorie de asistență medicală revine persoanei beneficiare a venitului. Astfel, simpla încetare a raporturilor de muncă sau de serviciu nu are ca efect automat exonerarea persoanei de la obligațiile legale privind contribuțiile obligatorii aferente veniturilor obținute.
81. În același context normativ, prevederile Legii nr. 1593 din 26 decembrie 2002 cu privire la mărimea, modul și termenele de achitare a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală, la alin.(2) prevede expres categoriile de plătitori ai contribuțiilor în formă procentuală, incluzând angajații, persoanele care dețin funcții elective, precum și persoanele care activează în autorități executive, legislative sau de drept. Reglementarea respectivă demonstrează voința clară a legiuitorului de a include în sfera contribuabililor toate persoanele care obțin venituri rezultate din exercitarea unei funcții publice ori a unei activități remunerate, fără a institui o derogare specială în privința indemnizațiilor acordate la încetarea mandatului sau a raporturilor de serviciu. Instanța mai reține că noțiunea de „alte recompense” utilizată de legislația privind asigurarea medicală obligatorie are un caracter extensiv și vizează orice prestație patrimonială obținută în legătură directă cu raportul de muncă ori de serviciu, indiferent de momentul achitării acesteia. Or, indemnizația unică acordată reclamantului a fost stabilită exclusiv în considerarea funcției exercitate și a vechimii în funcție, neavând existență juridică autonomă în afara raportului de serviciu.
82. Cu referire la plata contribuțiilor asigurărilor sociale de stat în sumă de 74493,22 lei, instanța ține să menționeze că, potrivit art. 20 alin. (1) al Legii nr: 489/1999 calcularea și și plata acestor contribuții a fost pusă în sarcina angajatorului. Potrivit art. 23 al Legii, prin raportare la anexa 3 din aceasta, legiuitorul a instituit o categorie specifică de situații în raport cu care această obligație este exceptată de la plata contribuției respective. Categoria remunerației specifice speței nu este inclusă în rândurile acelor excepții și prin urmare, în raport cu calculul indemnizației stabilite pentru reclamant, angajatorul avea obligația de a vărsa în contul bugetului de stat suma contribuției, care specific situației constituie 74 493,23 lei, anume din aceste considerente pârâtul, Judecătoria Strășeni a solicitat atribuirea la contul specific destinat indemnizațiilor pentru încetarea acţiunii contractului de muncă a judecătoriei Strășeni cu codul ECO nr: 273200 suma de 331366,43, care include atât cuantumul indemnizației calculat reclamantului pentru 16 ani de activitate în mărime de 256873,20 lei, cât și valoarea obligației de plată a pârâtului pentru contribuțiile de asistență socială în sumă de 74493,23 lei. Acest fapt rezultă din partea constatatoare a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr: 315/25 din 17 iunie 2025 care dealtfel nu a fost contestată de reclamant, și nu a fost anulată în partea acestor constatări, constituind un element obiectiv de fapt relevant pentru stabilirea structurii financiare a sumelor alocate și a destinației acestora. Prin urmare, virarea la contul Judecătoriei Strășeni a sumei de 74 493,23 lei, solicitate prin demersul pârâtului și admise de către Consiliul Superior al Magistraturii la 17 iunie 2025, au înregistrat caracter distinct, cu scop de exercitarea obligațiilor

pârâtului în raport cu Legea nr:489/1999, și nu a constituit parte componentă al calculului indemnizației unice a reclamantului, nu a diminuat valoarea acesteia, și nu a fost dedusă din această valoare. Acest fapt rezultă exclusiv din raportarea matematică evidentă a sumei de 256873,20 lei stabilită cu titlu de indemnizație pentru reclamant, la cuantumul procentual al valorii compensației de asigurare socială de 29%, și care derivă produsul sumei sumei de 74 493,23 lei (256873,20*29%=74493,20 lei).

83. Or, indemnizația unică acordată reclamantului nu are natura juridică a unei compensații reparatorii autonome și nici a unei prestații exceptate expres de lege de la regimul contribuțiilor obligatorii, ci constituie o prestație patrimonială derivată nemijlocit din raportul de serviciu exercitat în funcția de judecător, cuantumul acesteia fiind determinat exclusiv prin raportare la salariul mediu lunar și vechimea efectiv realizată în funcție. Sau, caracterul derivat din raportul de serviciu și conexitatea directă cu remunerația obținută în cadrul exercitării funcției justifică includerea acesteia în categoria veniturilor aferente activității profesionale, în lipsa unei derogări exprese instituite de legiuitor. Ca consecință, suma de 74 493,23 lei stabilită dealtfel și prin Hotărârea CSM nr: 315/25 din 17 iunie 2025 constituie valoarea compensației de asigurare socială caracteristică indemnizației de concediere atribuite reclamantului, dar care vizează obligația angajatorului, la caz – Judecătoria Strășeni de a o achita în contul bugetului asigurărilor sociale de stat, și nu este parte componentă a acestei indemnizații, nefiind atribuită acestuia cu acest scop, și drept urmare nu poate fi încasată în contul acestuia.

84. Raportând circumstanțele cauzei la normele legale citate, instanța constată că obiectul prezentului litigiu îl constituie contestarea legalității acțiunilor autorității publice pârâte privind reținerea contribuțiilor de asigurări sociale de stat și a primei de asigurare obligatorie de asistență medicală din indemnizația unică de concediere achitată reclamantului la încetarea mandatului său de judecător. Reclamantul apreciază că suma respectivă ar fi trebuit achitată integral, fără aplicarea reținerilor obligatorii prevăzute de legislația fiscală și de asigurări sociale, însă o asemenea interpretare nu își găsește suport în cadrul normativ incident.

85. Instanța apreciază poziția reclamantului ca fiind neîntemeiată și contrară reglementărilor speciale aplicabile în materie fiscală și de asigurări obligatorii. În esență, obligația de participare la sistemul public de asigurări sociale și medicale reprezintă o obligație legală cu caracter general, instituită în sarcina persoanelor care obțin venituri supuse contribuțiilor obligatorii. Or, reclamantul, chiar dacă la momentul achitării indemnizației unice de concediere nu mai exercita funcția de judecător, a beneficiat de un venit derivat nemijlocit din raporturile sale de serviciu anterioare, fapt ce atrage incidența normelor privind reținerea contribuțiilor obligatorii. Mai mult, legislația aplicabilă nu prevede vreo excepție expresă care să exonereze foștii salariați sau indemnizațiile de concediere acordate acestora de la achitarea contribuțiilor respective, dacă acestea derive din raporturile juridice de muncă.

86. Nu poate fi reținut nici argumentul reclamantului potrivit căruia contribuțiile obligatorii ar fi fost deja achitate pe parcursul exercitării funcției, întrucât obligația de contribuție nu este una globală raportată la întreaga activitate profesională, ci una incidentă fiecărui venit concret obținut. Sau, faptul că din remunerația lunară au fost anterior reținute contribuții nu exonerează persoana de obligațiile legale aferente unui venit distinct, ulterior acordat, derivat din raporturile de serviciu încetate.

87. Mai mult, instanța nu poate omite nici faptul că, pe de o parte reclamantul susține caracterul exceptat al categoriei indemnizației de concediere de la veniturile impozabile, stabilite de legislația fiscală, criticînd și contestînd reținerile din valoarea indemnizației respective doar a plăților stabilite pentru prima obligatorie de asigurare în medicină, și a cuantumului contribuțiilor

de asigurări sociale, acceptînd de partea cealaltă, și neinvocînd pretenții în raport cu sumele deduse în scopul stingerii impozitului pe venit reținute din această plată în cuantum de 28 050,56 lei (f.d. 8).
88. Suplimentar, instanța observă că ulterior pronunțării dispozitivului, prin Decizia Curții Constituționale nr.64 din 09 aprilie 2026, au fost reținute considerente convergente interpretării juridice deja desprinse de instanță din cadrul normativ aplicabil.
89. În contextul respectivei decizii, în baza circumstanțelor similare Curtea Constituțională, a analizat pretinsa neconstituționalitate a normelor legale ce permit reținerea contribuțiilor și impozitelor din indemnizația unică de concediere a judecătorului. În cadrul respectivei decizii, Curtea Constituțională a reținut că obligația de achitare a primei de asigurare obligatorie de asistență medicală reprezintă o obligație generală instituită de legiuitor pentru categoriile de persoane prevăzute de lege, iar simpla apartenență la corpul judecătoresc nu justifică instituirea unui regim derogatoriu în lipsa unei prevederi exprese. Curtea a subliniat că, într-un domeniu precum cel al asigurărilor sociale și medicale, legiuitorul beneficiază de o marjă largă de apreciere în reglementarea mecanismelor de colectare a contribuțiilor obligatorii.
90. De asemenea, Curtea Constituțională a constatat că reținerea contribuțiilor aferente indemnizației unice de concediere nu poate fi calificată drept o ingerință disproporționată în dreptul de proprietate al persoanei și nici drept o diminuare arbitrară a garanțiilor independenței judecătorului. Or, Curtea a remarcat că autorul excepției nu a demonstrat caracterul disproporționat al sarcinii financiare instituite de lege, iar contribuțiile respective sunt aplicabile în mod general și uniform tuturor categoriilor de subiecți prevăzuți de legislația fiscală și de asigurări obligatorii. Chiar dacă această jurisprudență a fost emisă după emiterea dispozitivului hotărârii judiciare în acest caz, concluziile acesteia fortifică o interpretare a cadrului legal valabil situației, și permite preluarea acestora în vederea aprecierii unei poziții similare, dacă motivarea a derulat ulterior emiterii.
91. Cu toate acestea, soluția adoptată în prezenta cauză se întemeiază nemijlocit pe legislația incidentă și interpretarea sistemică a normelor fiscale și de asigurări obligatorii aplicabile situației reclamantului, jurisprudența constituțională din această referire, având exclusiv caracter confirmator și suplimentar.”
92. În același sens, instanța reține și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (*în continuare CtEDO*), potrivit căreia statelor le este recunoscută o marjă largă de apreciere în domeniul politicilor fiscale și al contribuțiilor sociale obligatorii. Astfel, în cauza *Mihăieș și Senteș c. României*, CtEDO a statuat expres, la par. 19, că un stat contractant se bucură de o marjă largă de apreciere în materie de politică socială și fiscală, iar ingerințele ce vizează contribuțiile și reținerile obligatorii aplicate anumitor venituri nu contravin art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție atât timp cât acestea sunt prevăzute de lege, urmăresc un scop legitim de interes general și păstrează un just echilibru între interesul public și protecția drepturilor patrimoniale ale persoanei.
93. Totodată, în cauza *Stec ș.a. c. Regatului Unit*, Curtea a reiterat, la paragraful 52, că drepturile patrimoniale ce derivă din prestații sociale și contribuții obligatorii pot face obiectul unor limitări și condiționări rezonabile stabilite de legiuitor, statele beneficiind de o largă marjă de apreciere în organizarea și finanțarea sistemelor de securitate socială. Raportând aceste principii la circumstanțele prezentei cauze, instanța apreciază că reținerile efectuate din indemnizația unică de concediere a reclamantului reprezintă măsuri prevăzute expres de lege, aplicate în mod general și ne discriminatoriu, care urmăresc un scop legitim ce ține de funcționarea sistemului

public de asigurări sociale și medicale, fără a impune reclamantului o sarcină individuală excesivă sau disproporționată.
94. Prin urmare, instanța concluzionează că indemnizația unică de concediere acordată reclamantului reprezintă un venit patrimonial derivat nemijlocit din raportul de serviciu exercitat în funcția de judecător, nefiind exceptată expres de la aplicarea obligațiilor fiscale și para fiscale prevăzute de lege, dar și de obligațiile stabilite prin legislația sistemului de asistențe medicale. În lipsa unei derogări legale explicite, autoritatea publică era obligată să aplice regimul general al reținerilor obligatorii, iar pretinsa nelegalitate invocată de reclamant nu își găsește suport normativ. Mai mult, cu referire la valoarea plășilor vizate de sistemul public de asigurări sociale, acestea nu constituie deduceri din cuantumul valorificat al indemnizației, ci vin a fi calculate în raport cu acesta, sarcina de plată a acestor obligații vizând angajatorul și nu reclamantul în mod direct Respectiv, reținerile efectuate nu pot fi calificate arbitrare, disproporționate sau realizate ultra vires, acestea reprezentând consecința directă a aplicării normelor imperative incidente. Din aceste considerente, acțiunea urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.
95. În conformitate cu prevederile art. 219, art.224 alin. (1) lit. f) Cod administrativ, art. 225 - 226, 232 Cod administrativ, instanța de judecată –

H O T Ă R Ă Ș T E:

Cererea reclamantului *Osoianu Sergiu împotriva Judecătoriei Strășeni, sediul Central, cu privire la obligarea pârâtului la emiterea actului administrativ individual favorabil* - **se respinge ca fiind neîntemeiată**.

Se explică părților că instanța de judecată va întocmi hotărârea integrală dacă participanții la proces, în termen de 15 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, solicită în mod expres acest lucru. Termenul de 15 zile este un termen de decădere.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 de zile, de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Hîncești, sediul Central. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.

Judecător /semnat/ Maria Ganganu
Copia corespunde originalului
Judecătorul Judecătoriei Hîncești
sediul Central Maria Ganganu